

Arrest

nr. 185 390 van 13 april 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 4 november 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 oktober 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 februari 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat E. MASSIN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die volgens haar verklaringen op 1 september 2015 België is binnengekomen, samen met haar zoon Sh., diende op 3 september 2015 een asielaanvraag in. Verzoeksters echtgenoot, M. A. Y. A.-S., die volgens zijn verklaringen op 27 december 2015 België is binnengekomen, samen met hun twee kinderen O. en S., diende op 28 december 2015 een asielaanvraag in. Zijn vingerafdrukken werden op 21 december 2015 in Griekenland genomen en op 26 december 2015 in Duitsland.

1.2. Op 3 oktober 2016 nam de Commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien van verzoekster en ten aanzien van haar echtgenoot. De eerstgenoemde beslissing, die verzoekster bij aangetekend schrijven van 4 oktober 2016 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

U werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 23 augustus, 2016 van 14u10 tot 17u35, bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is. Uw advocaat, meester Ngenzebuhoro loco meester Massin, was gedurende het volledige gehoor aanwezig.

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Irakees staatsburger en bent u soenniet van Arabische origine. U bent geboren in Bagdad in 1981. U trouwde in 2003 met uw eerste man, waarop u met hem naar Syrië verhuisde. Na de dood van uw broer W. op 21.7.2006 keerde u met uw gezin terug naar Irak. Kort daarop scheidde u van uw man. U bleef met uw zoon Sh. (geboren in Damascus, Syrië) wonen in al Dora, Bagdad. In 2009 hertrouwde u met A. –S. M. A. Y. (O.V. (...)) in al Dora, Bagdad. Samen met uw tweede man krijgt u twee kinderen, dochter O. (O.V. (...)) en zoon S. (O.V. (...)).

In 2009 begint u te werken als secretaresse voor een firma voor juridische adviezen in Jadriya, Bagdad. Uw man begint enkele dagen later voor diezelfde firma als taxichauffeur te werken. Op 14.07.2013 wordt de oom van uw echtgenoot vermoord in al Dora, Bagdad. Daarop verhuist u met uw echtgenoot en uw drie kinderen naar Erbil (Koerdistan), samen met de volledige familie van uw echtgenoot, waaronder zijn broer A. S. A. A. Y. (O.V. (...)) en zijn vrouw, O. W. K. O. (O.V. (...)), uw zus. Na 8 maanden verhuist u opnieuw met uw gezin naar al Dora, Bagdad. Op 10.06.2015 worden uw baas, uzelf en uw man M. bedreigd via een e-mail. Diezelfde dag wordt u opgebeld door iemand van Badr organisatie en worden u en uw man wederom bedreigd. Diezelfde dag vertrekt u met uw gezin naar Erbil. Op 18.06.2015 vertrekt u met uw gezin naar Turkije, waarna u op 22.08.2015 enkel met uw zoon Sh. (O.V. (...)) verder reist naar Europa. Via de Balkanroute komt u aan in België op 01.09.2015, waar u op 03.09.2015 een asielaanvraag indient. Uw man komt samen met uw twee andere kinderen O. en S. aan in België op 27.12.2015, waar hij een asielaanvraag indient op 28.12.2015.

Ter staving van uw asielrelaas legt u dezelfde documenten neer als uw man, waaronder de volgende originele documenten: het internationaal rijbewijs van uw man, uw verkiezingskaart, uw vluchtelingenkaart, uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, het nationaliteitsbewijs van Sh., de identiteitskaarten van uw kinderen, de identiteitskaart en het nationaliteitsbewijs van uw man, uw woonstkaart, uw diploma, het overlijdensbericht van uw broer W. en uw huwelijksakte. Verder legt u de volgende foto's of kopieën van documenten neer: uw rantsoenkaart, uw paspoort en dat van uw gezinsleden, de overlijdensakte van uw broer W., de overlijdensakte van de oom van uw man M., het bewijs van de rechtbank over de moord van de oom van M., de dreig e-mail, de documenten van de rechtbank in verband met de ontvoering van de dochter van uw zus, de uitwijzingsbevelen uit Griekenland en Servië op naam van uw man en tickets van zijn reisweg.

B. Motivering

Doorheen uw verklaringen haalt u verschillende elementen aan in het kader van uw asielaanvraag: de moord op uw broer W. (2006), de moord op de oom van uw man (2013), een bedreiging van de Badr-organisatie gericht aan u en uw man (2015) en de bedreiging van uw zus en ontvoering van haar dochter (2016). U verwijst ook naar een bepaalde 'lijst' waarop de naam van uw man zou circuleren. Het Commissariaat-generaal is echter van mening dat u het vluchtelingen- of het subsidiaire beschermingsstatuut niet kan worden toegekend omwille van de volgende redenen.

Wat betreft de incidenten die u aanhaalt maar rechtstreeks geen betrekking hebben op u en/of uw man (nl. de moord op uw broer W. in 2006, de moord op de oom van uw echtgenoot op 14.07.2013, en de bedreiging van uw zus N. en de ontvoering van haar dochter op 04.08.2016, CGVS vrouw, p. 3, 7, 8, 11), kan het volgende opgemerkt worden. U staft deze feiten wel met een aantal documenten (twee overlijdensaktes van uw broer W. (document 14 en 16); overlijdensakte van de oom van uw echtgenoot (document 17), bewijs van de rechtbank over de moord op zijn oom (document 18), YouTube-video waarin zijn vermoorde oom te zien is (document 23); twee aangiftes bij de rechtbank in verband met de bedreiging van uw zus en ontvoering van haar dochter (document 21)), toch kan op basis van deze elementen niet a priori besloten worden tot het in uw hoofde, of dat van uw man, bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uit jullie verklaringen blijkt immers duidelijk dat jullie vertrek uit Irak geen verband houdt met deze feiten, meer bepaald de dood van uw broer en de dood van de oom van uw man (CGVS vrouw, p. 7, 11; CGVS vrouw, p. 9; CGVS man, p. 3). Aangaande de dood van de oom van uw echtgenoot in 2013, geeft u bovendien ook aan dat u en uw man daardoor geen problemen hadden maar dat jullie wel negen

maanden naar Erbil (Noord-Irak, Koerdistan) gingen en daarna 'gewoon terugkeerden' naar Bagdad - jullie namen jullie leven daarna gewoon weer op (CGVS vrouw, p. 5). Welnu, het feit dat jullie, na een verblijf elders in het land, toch terugkeerden naar de plaats waar de oom van uw man gedood was en daar weer jullie leven verderzetten, strookt niet met een gegronde vrees voor vervolging of ernstige schade. Wat betreft de bedreiging van uw zus en ontvoering van haar dochter dient opgemerkt te worden dat dit incident lang na uw eigen vertrek uit Irak plaatsvond (i.c. augustus 2016 vs. juni 2015) en er dus geen causaal verband kan bestaan tussen dit incident en uw eigen vertrek uit Irak. Uit jullie verklaringen blijkt ook nergens waarom dit element in jullie geval tot een verhoogd risico op vervolging of ernstige schade zou leiden. Hoewel er begrip kan opgebracht worden voor de ongetwijfeld moeilijke situatie na deze lotgevallen van een aantal van uw familieleden en van uw man, blijkt nergens uit jullie verklaringen dat deze incidenten in uw hoofde, en dat van uw man, zouden leiden tot vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, zoals u overigens ook zelf aangeeft (zie boven).

Dé aanleiding voor jullie vertrek uit jullie land ligt volgens uw verklaringen dan wel in de bedreiging vanwege de Badr-organisatie; jullie zouden op jullie werk van hen eerst een dreig e-mail gekregen hebben op 10.06.2015 en daarna, op diezelfde dag, een dreigtelefoon thuis. U vreest bij een eventuele terugkeer naar Irak om vermoord te worden door deze Badr-organisatie (CGVS vrouw p. 10 e.v. + CGVS man p. 3 e.v.). Het Commissariaat-generaal is echter van mening dat u er niet in slaagt deze feiten aannemelijk te maken, en wel om volgende redenen.

Vooreerst slaagt u er niet in te overtuigen dat u en uw man op 10.06.2015 wel degelijk bedreigd werden door middel van een e-mail gericht aan uw baas en jullie zelf, toch een cruciaal detail in uw asielrelaas. Zo dient opgemerkt te worden dat u van deze bewuste bedreiging enkel een losse pagina neerlegt, waaruit op geen enkele manier kan afgeleid worden dat het wel degelijk om een e-mail gaat (documenten 19 en 20). Gevraagd wat dit document precies is, zegt u dat het een e-mail is, gestuurd naar het Yahoo e-mailadres van jullie bedrijf (CGVS vrouw, p. 8). Gewezen op het feit dat dit geen originele e-mail is, maar een gewone, losse pagina, zegt u: "Dit kwam terecht in de inbox van het bedrijf en de directeur heeft het geprint" (CGVS vrouw, p. 8). Gevraagd waar de originele email is, antwoordt u naast de kwestie. Dan gevraagd waarom u bijvoorbeeld geen print screen heeft genomen van de originele e-mail of een ander bewijs heeft meegebracht van de bewuste e-mail, antwoordt u: "Ik kan u heel veel e-mails geven, maar dit is zelf de originele brief die ik van hem heb gekregen. Dit zijn de aantekeningen van de directeur, niet van mij" (CGVS vrouw, p. 9). Met dergelijke verklaringen overtuigt u evenwel niet dat er naar het e-mailadres van uw werk een dreigbericht (naar u en uw man) zou zijn verzonden en geeft u allerm minst een afdoende uitleg voor waarom u geen begin van bewijs hebt van de e-mail die op uw werk was toegekomen, zoals het volgens u en uw man gegaan is. Overigens, u verklaarde dat u als secretaresse bij uw directeur werkte en in die hoedanigheid onder andere de e-mails ophaalde en behandelde (CGVS vrouw, p. 5) – u bekleedde met andere woorden een positie op uw werk die u toegang verschafte tot de briefwisseling van het bedrijf. In dit opzicht is het dus weinig aannemelijk dat u van deze bewuste e-mail geen begin van bewijs neerlegt, maar enkel een losse bladzijde met tekst op – die überhaupt door eender wie kan opgesteld zijn – en waarover bovendien het volgende kan opgemerkt worden. U legt twee verschillende versies van deze papieren bedreiging neer (zie documenten 19 en 20). Wanneer u spreekt over 'de originele e-mail', heeft u het over document 19, waar bepaalde passages in het rood aangeduid zijn en onderstreept, en waarop de volgens u originele aantekeningen van uw directeur te zien zijn. U legt echter eveneens een andere versie van dit document neer, document 20, wat dezelfde brief is maar evenwel zonder rode tekst, zonder onderlijning en met andere aantekeningen in balpen. Gevraagd waar die andere versie vandaan komt, zegt u: "Dat is gewoon zo zwart wit" (CGVS vrouw, p. 14). Gewezen op het feit dat sommige passages in de ene versie onderstreept zijn en in de andere niet, en dit dus geen kopieën van elkaar zijn, zegt u: "Het zou de brief van Mustafa kunnen zijn, ik weet niet of hij de brief had gekregen of hij een kopie had gekregen [...]" (CGVS vrouw, p. 14). Nogmaals hiermee geconfronteerd, antwoordt u: "Maar dat zeg ik net, misschien is het van mijn brief gekopieerd" (CGVS vrouw, p. 14). Gewezen op het feit dat dit twee verschillende brieven zijn en dus onmogelijk kopieën van elkaar, gegeven de aantekeningen, antwoordt u: "Maar deze heeft hij aan Mustafa gegeven en die gekleurde heeft hij mij overhandigd" (CGVS vrouw, p. 14). Het is echter zeer vreemd dat uw directeur u en uw man op hetzelfde moment bij zich zou roepen over dezelfde bedreiging, maar aan u en uw man twee verschillende versies van die bedreiging zou geven. Wanneer u dus gevraagd wordt waarom hij een andere versie zou gegeven hebben aan uw man M., antwoordt u: "Ik weet niet wat in die andere staat" (CGVS vrouw, p. 14). Gewezen op het feit dat de inhoud dezelfde is, maar de vorm niet, antwoordt u: "Ik had kopieën gemaakt, maar ik weet niet waarom die anders is uitgekomen" (CGVS vrouw, p. 14). Nogmaals hiermee geconfronteerd, zegt u wederom dat u dacht dat het een kopie was. Deze uitleg is echter weinig overtuigend voor het feit dat u twee verschillende versies van éénzelfde brief neerlegt. Naast deze vormelijke gebreken, kan ook het volgende opgemerkt worden over de afzender van de dreigbrief. U kan naar eigen zeggen niet zeggen wie de afzender was van de bewuste

e-mail, maar uit het telefoontje dat u later die dag ontving (zie verder) leidde u af dat het van de Badr-organisatie moet geweest zijn (CGVS vrouw, p. 12-13). In deze context (nl. waarin u tweemaal op één dag een bedreiging ontvangt en sterke vermoedens heeft dat ze beide van dezelfde organisatie afkomstig zijn) valt het meteen op dat u blijkbaar geen moeite gedaan heeft om na te gaan of uw vermoeden klopte; te meer als blijkt dat het niet de eerste keer was dat uw directeur bedreigd werd en dat dat in het verleden al meerdere keren was gebeurd (CGVS vrouw p. 12) – met een kleine inspanning had u zich er, eventueel via uw directeur die u en uw man van de bedreiging aan jullie adres op de hoogte had gebracht, beter van kunnen vergewissen of de twee bedreigingen die u die dag kreeg, aan elkaar te linken waren en/of dezelfde personen erachter zaten.

Nog over uw verklaringen en die van uw man aangaande de door u aangehaalde vervolger (i.c. Badr-organisatie) zijn een aantal bijkomende vaststellingen te doen die weinig bijdragen tot de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Zo verklaarden zowel u als uw man bij de DVZ op 15.02.2016 expliciet niet te weten door wie jullie werden bedreigd (vragenlijst CGVS vrouw en man dd. 15.02.2016, vraag 3.5). Dat u op het moment van jullie gehoor op de DVZ (15.02.2016) verklaarden niet te weten wie jullie bedreigde, valt echter maar moeilijk te rijmen met uw verklaringen dat u al sinds 15.06.2015 zou weten dat het Badr-organisatie was die achter jullie aan zat. Bijgevolg wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen andermaal op de helling geplaatst. Een ander, bijkomend element zijn de verklaringen van uw man dat Badr-organisatie hetzelfde is als de Dawa partij (CGVS man, p. 4). Deze overtuiging is echter in strijd met de informatie ter beschikking van het CGVS, waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, en waaruit blijkt dat de Supreme Iraqi Islamic Council (ISCI) (waarvan Badr-organisatie de militaire vleugel is) en de Dawa partij samen de twee grootste sjiitische politieke partijen in Irak uitmaken, maar dat deze net tegenhangers zijn van elkaar. Van iemand die volgens zijn verklaringen tweemaal bedreigd werd door dezelfde organisatie, kan redelijkerwijs verwacht worden dat hij een basiskennis heeft over de organisatie in kwestie en hier concreet over kan vertellen. Dit is in casu niet het geval.

De hierboven opgesomde vaststellingen in verband met de door u neergelegde dreigbrief en uw verklaringen daaromtrent, doen verdere twijfels rijzen omtrent de bewijswaarde van dit document en bij uitbreiding omtrent de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Op deze manier toont u onvoldoende aan dat u en uw man op jullie werk een dreigbrief per e-mail van de Badr-organisatie zouden ontvangen hebben en dit de start van jullie problemen zouden betekend hebben, zoals u en uw man het verklaren.

De geloofwaardigheid van uw asielrelaas wordt verder ondermijnd door de verklaringen van u en uw man in verband met het verdere verloop van de gebeurtenissen nadat jullie door de directeur op de hoogte werden gebracht van de bedreiging aan jullie adres.

Gevraagd wat u deed meteen na het lezen van de dreigbrief [op uw werk], zegt u dat u direct naar huis reed en dat u daar tien minuten later het bewuste dreigtelefoontje van de Badr-organisatie kreeg; u verklaart hierbij: "Ik heb niet naar de tijd gekeken, maar om 9u was ik op kantoor. En toen ik weg ging duurde de weg een half uurtje, dus rond 10 uur ongeveer, maar tussen 9 en 11. Tot half 10 was ik op kantoor, dus het duurt ongeveer een half uur om naar huis te rijden" (CGVS vrouw, p. 14-15). Hieruit blijkt aldus dat u thuis in de ochtend/voormiddag het dreigtelefoontje kreeg. Deze verklaringen zijn evenwel tegenstrijdig met die van uw man, die verklaart dat de directeur jullie na het lezen van de brief tot kalmte aanspoorde, dat jullie dan nog wat bijpraatten, dan rond half twaalf naar huis gingen en dat u werd opgebeld na de middag ("Misschien 12 uur, half 2. Zoiets, iets in die richting. We zijn na de dreiging van bedrijf naar huis gereden en toen we eventjes thuis zaten kwam het telefoontje [...]"), CGVS man, p. 4). Geconfronteerd met het feit dat u had gezegd dat jullie al rond halftien thuis waren, antwoordt uw man: "Nee nee, maar zij weet geen tijden, ze weet ook geen data. Ze kan geen klok kijken. Maar we waren om 9 uur op het werk en we zijn niet direct naar huis gegaan, we zijn even bij hem [de directeur] gebleven en we zaten nog te denken, wie heeft die brief gestuurd. We kwamen rond half 12 aan" (CGVS man, p. 4). Daarop geconfronteerd met het feit dat u had verklaard dat u rond 10 uur werd opgebeld thuis (dus in de ochtend/voormiddag), antwoordt uw man: "Maar ze weet echt de tijd niet, ze kan amper klok kijken" (CGVS man, p. 5). Deze verklaringen van uw man voor de opgemerkte tegenstrijdigheden kunnen allerm minst weerhouden worden: van een secretaresse van een advocatenkantoor met 6 jaar ervaring, zoals u, kan redelijkerwijs verwacht worden dat ze op zijn minst de tijd kan lezen en data onthouden.

Ook over wat jullie na het bewuste telefoontje van Badr deden, spreken u en uw man zich tegen. U verklaart namelijk dat u spullen bij elkaar ging zoeken, dan uw kinderen ophaalde en dan naar uw ouders ging ("[...] Ik begon spullen bij elkaar te zoeken"; "Ik ging naar mijn ouders, naar mijn broer, die woont bij mijn ouders en ik weet dat mijn vader zei, doe niet net als je oom langs moederskant, hij werd ook bedreigd op zijn werk en hij zei steeds 's morgens stop ik ermee, nog even geld verdienen en uiteindelijk is hij vermoord", "Ik heb eerst de kinderen opgehaald en toen naar mijn ouders gegaan, ik en mijn moeder begonnen te huilen", CGVS vrouw, p. 15). Deze verklaringen zijn echter in strijd met de verklaringen van uw man: "Ik heb eerst de kinderen opgehaald van school, en toen ben ik naar huis

gekeerd. En toen hebben we onze spullen bijeen gezocht, onderweg heb ik met broer van mijn vrouw gebeld, hij is naar ons thuis gekomen en ons naar Nahda gebracht" (CGVS man, p. 5). Gevraagd of hij uw familie nog heeft gezien, antwoordt uw man: "Nee. We hadden geen tijd om afscheid te nemen van niemand, enkel haar broer. Zelfs documenten zijn later opgestuurd geweest" (CGVS man, p. 5). Deze verklaringen zijn dermate in strijd met elkaar dat het CGVS er geen geloof aan kan hechten.

Naast de reeds hierboven elementen, haalt u ook aan dat uw echtgenoot op een (overheids)lijst zou staan, net als een aantal van zijn mannelijke familieleden, waardoor hij het gevaar zou lopen te kunnen verdwijnen (CGVS vrouw p. 5, 9, 16). U en uw man blijven hieromtrent echter bijzonder vaag; bijgevolg slagen jullie er wat dit betreft niet in concreet aan te tonen dat u en/of uw man hierdoor enige vervolging riskeren. Zo blijkt u amper te weten door wie uw man gezocht zou worden of om welke reden ("en er was een lijst van overheidsdienst waarop de namen van zijn broers en zijn naam stonden geschreven. Bij ons in Irak hebben ze lijsten, ze beweren dat ze van overheidsdiensten zijn, die mensen die erop staan worden meegenomen. Soms zie je ze niet meer terug", "Toen hij in Turkije zat, zeiden de burens over die lijsten waar ze opstonden", "M. zal vast meegenomen worden omdat hij op die lijst staat"). Ook uw man legt hierover weinig concrete en overtuigende verklaringen af ("[...] er zijn gewapende groepen in Irak die militaire uniformen dragen en die rondlopen met die lijsten waar gezochte personen op staan. Het is niet duidelijk wie ze zijn", "[...] Niet alleen ik, ook mijn broers, de hele familie, waarom weet ik niet"; CGVS man, p. 5). Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of risico op ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees of dat risico reëel is. Deze vrees of dat risico dient immers ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees of het risico concreet aannemelijk te maken. Deze vrees moet gegrond, concreet, actueel en persoonlijk zijn. Een louter theoretische, vage, onpersoonlijke of hypothetische vrees volstaat niet om een beroep op internationale bescherming te funderen. Een ernstige kans op vervolging volstaat, doch het staat aan verzoekers om deze vrees ook gefundeerd en geloofwaardig te maken. Dit is hier niet het geval. Bovendien verklaart uw man omtrent deze 'lijsten' dat hij er nog nooit zelf mee in aanraking is gekomen en hij met niemand problemen heeft (CGVS man p. 5).

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat u er niet in slaagt een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming aan te tonen ten opzichte van uw land van herkomst. De documenten die u neerlegt veranderen hier niets aan. Het internationaal rijbewijs van M., uw verkiezingskaart, uw vluchtelingenkaart, uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, kopieën van uw paspoort en dat van uw gezinsleden, het nationaliteitsbewijs van uw zoon, de identiteitskaarten van uw kinderen, de identiteitskaart en het nationaliteitsbewijs van M., uw woonstkaart, uw rantsoenkaart, uw diploma, en uw huwelijksakte hebben immers louter betrekking op uw persoonsgegevens en die van uw gezin en veranderen bijgevolg niets aan bovenstaande analyse. De documenten in verband met uw broer W., de oom van uw man en uw zus en haar dochter werden boven reeds besproken (zie supra), net als de door u neergelegde dreigbrieven (zie supra). De Griekse en Servische uitwijzingsbevelen op naam van uw man en de tickets van zijn reisweg hebben enkel betrekking op de reisroute die uw man ondernam, meer niet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulov en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit "de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een

gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig of blind geweld. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, para 34; UNHCR, *Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence*, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, *The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States*, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, *K.A.B. V. Zweden*, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 23 juni 2016, en de COI Focus “Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016” van 12 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR’s “Position on Returns to Iraq” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat

de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de periode juni tot begin augustus 2016. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In dezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. De ontwikkelingen in de periode juni –augustus 2016 tonen echter aan dat IS nog steeds zijn toevlucht neemt tot talrijke kleinschalige aanslagen en regelmatig grotere aanslagen pleegt, voornamelijk op plaatsen waar veel sjiieten samenkomen. De aard en het patroon van geweld in Bagdad is dan ook niet fundamenteel gewijzigd.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin

burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Iraakse burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Iraakzen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een

schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve dient toegevoegd te worden dat er in hoofde van uw echtgenoot A. –S. M. A. Y. (O.V. (...)) – die zijn asielaanvraag baseerde op dezelfde elementen als de uwe – door het Commissariaat-generaal eveneens werd overgegaan tot een weigering van het vluchtelingenstatuut en een weigering van het statuut van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert twee middelen aan.

- In een eerste middel acht verzoekster de volgende bepalingen geschonden:

“artikel 1A, §2, van het Verdrag van Genève betreffende het statuut van de vluchtelingen, artikels 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 62 van de Vreemdelingenwet, de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, artikels 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna “EVRM”);”

Wat de vluchtelingenstatus betreft, zet verzoekster haar standpunt uiteen in vier punten.

In een punt 1. en 2. licht zij toe als volgt:

“1. Met oog op het Verdrag van Genève, heeft verzoekster een gegronde vrees voor vervolging ten aanzien van haar land van herkomst.

Inderdaad, verzoekster en haar gezin werden bedreigd te Bagdad, door militieleden van de Bad'r militie. De gronden van deze bedreigingen zijn religieus en/of politiek. Het verband met het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet dient vastgesteld te worden.

In huidig context van binnenlands gewapend conflict et sektarisch geweld te Irak, rechtvaardigt verzoekster over een gegronde vrees voor vervolgingen omwille de bedreigingen die zichzelf en haar gezinnen hebben meegemaakt in Bagdad.

2. verzoekster behaalde een diploma designer onthaald. Na har huwelijk met Dhr AL-SAMARAIE begon verzoekster als secretaresse te werken voor Hussein Ahmed Wali al Azzawi, een advocaat met kantoor houdend te Bagdad, in de al Jaderiya wijk zijnde een sjiitische wijk. Ze heeft daar van 2009 tot en met hun vertrek uit Bagdad gewerkt. Het kantoor telde een tiental werknemers, allemaal sjiieten behoudens verzoekster, haar echtgenoot en de baas, Hussein Ahmed Wali al Azzawi.

Dhr AL SAMARAIE was ook tewerk gesteld bij deze advocatenkantoor / bedrijf voor juridische bijstand. Hij werkte als chauffeur.

In de maand juli 2015 werd verzoekster en haar echtgenoot bedreigd door middel van een e-mail gestuurd naar Hussein Ahmed Wali al Azzawi. De bedreigingen waren gericht zowel tegen verzoekster als haar echtgenoot als tegen Dhr Hussein Ahmed Wali al Azzawi. De reden van deze bedreigingen was, in hoofde van verzoekster en haar echtgenoot, hun soennitische achtergrond.

De bedreigingen werden geuit door de sjiitische militie Bad'r, één van de machtigste sjiitische militie te Bagdad.

Verzoekster en haar echtgenoot zijn een korte tijd op het kantoor gebleven. Daarna zijn ze samen naar huis gegaan. De kinderen waren dan op school. Een maal thuis werden ze allebei telefonische bedreigd door de Badr militie. Het was verzoekster die de telefoon opnam (GV, p. 10).

Wegens de angst en de rechtstreekse bedreigingen geuit tegen de kinderen van verzoekster, besloten ze onmiddellijk naar Erbil te vertrekken. De dag zelf hebben ze Bagdad verlaten.

Het gezin heeft Erbil kunnen binnen rijden en er zich tijdelijk vestigen dankzij de schoonbroer van verzoekster die er een verblijfsvergunning heeft. Hij is dan ook de borg van het gezin geweest te Erbil.

Echter, alhoewel verzoekster dacht dat de situatie zich zou voorstellen zoals in 2013 en dat ze na enkele maanden weer thuis zouden kunnen gaan, werd de situatie in Erbil ook onleefbaar. Wegens hun soennitische achtergrond werden ze telkens lastig gevallen en waren ze het slachtoffer van discriminerende praktijken (GV, p. 11).

Ten gevolge heeft het gezin zich verplicht gezien Irak te vluchten en zich naar Turkije te begeven.

De zus van verzoekster werd ook door de Badr militie bedreigd de welke, de volgende dag de nicht van verzoekster (dochter van haar zus) hebben ontvoerd. Dit heeft in augustus 2016 plaats gevonden.

Tot nu toe is het kindje spoorloos. De kinderen van verzoekster zelf werden betrokken bij de bedreigingen geuit door de Bad'r militie (GV, p. 10). Bovendien werd de broer van verzoekster door sjitische militieleden vermoord omwille van zijn soennitische achtergrond toen er in Bagdad een "zuivering" aan de gang was; uitgeoefend door de sjieten.

De reden van al deze bedreigingen en mishandelingen zijn te wijten aan de soennitische achtergrond van verzoekster en haar gezin. De incidenten dat leden van haar gezin hebben ondergaan omwille van hun gemeenschappelijke omstandigheden – ze zijn allemaal soennieten levende te Bagdad – scherpet de gegronde vrees voor vervolgingen in hoofde van verzoekster.

Verzoekster is in onmogelijkheid beroep te doen op de Iraakse overheid nu deze, zoals bevestigd in het COI Focus d.d. 23.06.2016, enkel de formele controle over Bagdad heeft en dat de veiligheidsdiensten lijden aan een gebrek aan manschappen. Bovendien hebben de burgers van Bagdad, waaronder in hoofde de soennitische bevolking, een serieuze wantrouwen ten aanzien van overheidsdiensten wegens hun corruptie, hun tekortkomingen, hun onmacht tegenover de sjitische militie en een algemeen vermoeden van insijpeling van de overheidsdiensten door leden van sjitische milities."

Zij vraagt om artikel 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet toe te passen in punt 3. en stelt nog in punt 4. als volgt:

"4. Wij menen, op basis van de verklaringen van verzoekster en haar echtgenoot, ten eerste dat ze een oprechte inspanning heeft geleverd om haar asielaanvraag aannemelijk te maken en te staven en, ten tweede, dat haar het voordeel van twijfel toegekend moet worden. Er zijn voldoende elementen om haar verklaringen als vastgesteld te beschouwen.

We vragen U dan ook met eerbied de verklaringen van verzoekster volledig te herlezen en deze op een objectieve wijze te onderzoeken. Inderdaad, haar verklaringen zijn eenduidig en van goede trouw. Ze zijn spontaan en duiden een persoonlijke ervaringen aan. Haar verklaringen bevestigen dat ze een gegronde vrees voor vervolging heeft in Irak.

Bovendien menen wet dat verwerende partij haar onderzoek plicht niet op een afdoende wijze heeft uitgevoerd. In een tweede middel zal U aangetoond worden dat de motivering van het CGVS onvoldoende is en niet draagkrachtig is.

Voor alle hierboven vermelde redenen vraagt verzoekster U met eerbied de toekenning van de vluchtelingenstatus."

Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, geeft verzoekster een algemene theoretische toelichting in punt 5. en gaat zij verder in op haar situatie in punt 6.:

"6. Verzoekster is een Iraakse staatsburger afkomstig uit Bagdad. Er heerst momenteel een binnenlandsgewapend conflict in Irak, waaronder Bagdad. In het kader van het binnenlandsgewapend conflict is het geweld er willekeurig en doet een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, op iedere burger lopen. Er zal U in een tweede middel aangetoond worden dat de motivering van verwerende partij betreffende de toepassing van artikel 48/2, §2 c) van de vreemdelingenwet niet gevolgd kan worden en dat de bestreden beslissing daaromtrent hervormt, of ten minste, vernietigd dient te worden.

Bovendien heeft verzoeker een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet nu er in Bagdad ook een sektarische geweld heerst. In het kader van dit sektarisch geweld lopen de soennieten van Bagdad een grotere risico voor hun leven en/of hun integriteit riskeren omwille van de macht dat de sjitische milities er hebben bekomen. Er wordt bevestigd in het administratief dossier van verwerende partij, enerzijds dat deze sjitische militie de machtsvacuüm er

hebben opgevuld en, anderzijds, dat de sjiiitische milities er in alle straffeloosheid burgers, waaronder voornamelijk soennitische burgers, ontvoeren, bedreigen, mishandelen, vermoorden, enz. Bovendien zijn er dagelijks lijken terug gevonden zonder dat de dader geïdentificeerd word of kan worden door de autoriteiten (zie COI Focus, d.d. 23.06.2016, p. 11).

Verzoekster benadrukt dat ze zich niet bevindt in één van de voorziene uitsluitingsgevallen en dat ze de voorwaarden voor de toekenning van de subsidiaire bescherming zoals voorzien door de vreemdelingenwet, vervult.

Voor alle hierboven vermelde redenen vraagt verzoekster U met eerbied, de toekenning van de subsidiaire bescherming status.”

- Verzoekster voert in een tweede middel een schending aan van de volgende bepalingen:

“artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 62 van de vreemdelingenwet, algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, de redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna “EVR”), artikelen 4 en 41 van de Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna “Handvest”)”.

Algemeen stelt verzoekster dat de grieven die de Commissaris-generaal inroept niet voldoende zijn om het asielrelaas als niet aannemelijk te beschouwen. Zij meent dat de bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd en dat de Commissaris-generaal zijn onderzoeksplicht partijdig en gebrekkig heeft uitgevoerd. Zij herhaalt dat de Commissaris-generaal op een objectieve en zorgvuldige wijze zijn onderzoek dient uit te voeren, waarbij individuele en contextuele omstandigheden in overweging worden genomen. Tenslotte benadrukt zij dat het voordeel van de twijfel kan worden toegepast. Zij legt verschillende documenten neer die haar asielrelaas staven, waaronder de originele identiteitsbewijzen, een aanbevelingsbrief en een arbeidscontract. Deze stukken hebben een belangrijke bewijswaarde en kunnen niet worden verwaarloosd. Er dient een noodzakelijk evenwicht tot stand te komen tussen het vaststellen van de feiten en de evaluatie van de nood aan enige vorm van internationale bescherming. De asielaanvraag moet worden onderzocht overeenkomstig alle hierboven vermelde vaststellingen en bepalingen.

Betreffende de asielmotieven voert verzoekster dan aan als volgt:

“a.1) de vrees voor bedreigingsfeiten en vervolgingen

9. Volgens de Commissaris generaal blijkt “immers duidelijk dat jullie vertrek uit Irak geen verband houdt met deze feiten, meer bepaald de dood van uw broer en de door van de oom van uw man”, quod non.

Verzoekster heeft duidelijk verklaart gedurende haar gehoor dat vele leden van haar gezin, nl. haar broer, haar zus, haar nicht en de oom van haar man, bedreigd, vermoord en/of ontvoerd werden omwille van hun soennitische achtergrond. Verzoekster zelf werd bedreigd in hoofddorde omwille van haar soennitische achtergrond. Ten gevolge, alhoewel de feiten van vervolgingen en onmenselijke behandelingen dat zijn gezin heeft ondergaan te Bagdad niet de rechtstreekse aanleiding, de rechtstreekse reden, is van haar vlucht uit Irak, kan er zeker niet beweert worden dat er hiermee geen duidelijk geen verband is.

Inderdaad, de feiten van vervolging die tegen haar gezinsleden werden uitgeoefend scherpen haar eigen gegronde vrees voor vervolging. Verzoekster en haar gezin werden persoonlijk bedreigd, maar hun vrees zijn des te meer gegrond dat gezinsleden het slachtoffer zijn geweest en steeds zijn (ter herhaling is de nicht van verzoekster steeds spoorloos sinds haar ontvoering).

De Commissaris generaal stelt niet in vraag alle feiten van vervolging ondergaan door de familieleden van verzoekster. Deze ernstige feiten moeten dus als vastgesteld worden beschouwd.

Ten gevolgen vormen ze een begin van bewijs van de ingeroepen bedreigingsfeiten in hoofde van verzoekster en de redenen daarvan. Bovendien moeten deze vervolgingsfeiten als vastgestelde elementen beschouwd worden op basis waarvan aan verzoekster het voordeel van twijfel erkent moet worden.

De Commissaris generaal begaat hieromtrent ook een manifeste appreciatiefout door het beweren dat er geen causaal verband is tussen de vervolgingsfeiten ondergaan door haar gezinsleden en haar eigen vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar Irak. Het gegeven dat bepaalde feiten van vervolgingen plaats hebben gevonden na de vlucht van verzoeker verhinderd in geen geval de vrees voor vervolging van verzoekster. In het tegendeel, deze incidenten duiden aan dat de vrees voor vervolging in haar hoofde steeds actueel is.

De grief dient verworpen te worden.

10. Verzoekster en haar echtgenoot werden door de Bad'r militie rechtstreeks bedreigd, zoals de andere leden van haar gezin werden en steeds zijn bedreigd door sjjiitische milities.

De bedreigingen werden geuit, enerzijds via email terecht gekomen op het mailbox van H. A. W. a. A., hun baas, en anderzijds via telefoon toen verzoekster en haar echtgenoot thuis zijn aangekomen.

De Commissaris generaal meent dat verzoekster en haar man er niet zouden inslagen hem te overtuigen bedreigd te zijn geweest, quod non.

Betreffende de bedreigingen benadrukt verzoekster dat de brief in bijlage was van de door H. A. W. a. A. gekregen mail (GV, p. 8). Verzoekster zelf heeft de mail niet gekregen en de brief werd haar in handen door haar baas gegeven. Aangezien de bedreigingsbrief in attachment was een mail is het ook logisch dat het een "word" of een "pdf" document is zonder ander "url" of gegevens dat men terugvindt op een mail.

Vervolgens waren verzoekster en haar echtgenoot in paniek, wat niet minst dan normaal is gezien de situatie die ze meemaakten. Ze hebben inderdaad niet eraan gedacht de originele email dat hun baas gekregen had, door te sturen. Hun gedachten waren blindstaart op de manier waarop ze zichzelf en hun kinderen zouden beschermen tegen deze uiterst machtige militie.

De opmerkingen van, zowel de Commissaris generaal als van de protection officer ("waarom heeft u geen print screen genomen?", GV, p. 9) duiden aan dat verwerende partij absoluut geen rekening houdt met de omstandigheden van de zaak.

Het louter feit dat verzoekster secretaresse was is in geen geval een aanduiding dat ze rechtstreeks toegang had tot de mailbox van haar baas, wat verzoekster ook heeft verklaart gedurende haar gehoor. Het is dus ten onrechte dat de Commissaris generaal beweert: "In dit opzicht is het dus weinig aannemelijk dat u van deze bewuste email geen begin van bewijs neerlegt" (stuk 1, p. 2). Deze bewering is een subjectieve appreciatie van verweerder de welke niet weergehouden kan worden en in geen geval de bestreden beslissing kan staven.

De omstandigheden eigen aan de zaak verklaren duidelijk waarom verzoekster enkel in bezit is van de bedreigingsbrief door haar baas in handen gegeven. Bovendien zowel haar werk als haar verklaringen duiden op een coherente wijze aan dat verzoekster geen toegang had tot de mailbox van haar baas en dat het dus onmogelijk was, en steeds is, voor haar om in de mailbox te gaan er en de email de fotokopiëren of kopiëren.

Verwerende partij gaat voorbij deze feitelijke elementen die nochtans een eenduidige en plausibel verklaringen vormen betreffende de geuite verwijtingen.

Er dient ook benadrukt te worden dat als verzoekster het heeft over de "email", is er sprake van de bedreigingsbrief. Dat blijkt duidelijk uit haar verklaringen.

Vervolgens verwijt verweerder aan verzoekster twee versies van de bedreigingsbrief te hebben neergelegd, wat verzoekster betwist. Zoals verklaard gedurende haar gehoor hebben zij en haar echtgenoot een kopie van de bedreigingsbrief gekregen van hun baas. Waarom hij op één van de versies de bedreigingen tegenover verzoekster en haar man, in het rood heeft onderlijnt werd door hem aan verzoekster niet uitgelegd. Het louter feit dat de Commissaris generaal dat "zeer vreemd" vindt dat er op één versie in rood wordt onderlijnt en op de ander versie, vormt geen grond om de verklaringen van verzoekster als ongeloofwaardig te beschouwen. Verzoekster heeft zich hierover duidelijk en spontaan uitgelegd. De weerlegging van de Commissaris generaal is een louter subjectieve appreciatie en staat zijn redenering op geen enkele objectieve wijze.

De Commissaris generaal vormt nog andere subjectieve appreciaties de welke in geen geval zijn bewering omtrent de ongeloofwaardigheid van verzoeksters asielrelaas kunnen staven.

Zo beweert de Commissaris generaal dat het hem meteen opvalt dat verzoekster geen moeite zou hebben gedaan om na te gaan of haar vermoedens omtrent de dader van de bedreigingbrieven klopte (stuk 1, p. 2). Dit houdt de steek niet in. Ter herhaling: verzoekster en haar echtgenoot werden bedreigd via een brief aan hun baas gestuurd. Ze hebben ervan, elk, een kopie gekregen. Vervolgens, op het kantoor, in paniek, hebben ze proberen na te denken aan de beste oplossing. Ze hebben in de haast het kantoor verlaten, zijn thuis aangekomen en werden daar telefonische bedreigd door leden van de Bad'r militie. Onmiddellijk heeft het gezin pakketten gedaan om uit Bagdad te vluchten. De dag zelf zijn ze in Erbil aangekomen. Aangezien per telefoon er haar bevestigd was dat ze leden van de Bad'r militie en dat deze oproep plaatsvond vlak na het verkrijgen van een bedreigingsbrief heeft verzoekster serieuze vermoedens dat de dader van de bedreigingsbrief dezelfde militieleden zijn. Verzoekster ziet niet waarom ze onderzoeksmaatregelen zou hebben moeten uitvoeren om de zekerheid te verkrijgen dat de daders van de bedreigingsbrief degelijk wel leden van de Bad'r militie zijn.

Ten overvloede dient de vraag gesteld te worden in welke mate het bevestigen van verzoeksters vermoeden betreffende de dader van de bedreigingsbrief enige invloed heeft op de gronden van haar vrees voor vervolging, des te meer dat alles snel en op één zelfde dag heeft plaats gevonden.

De Commissaris generaal tracht manifest de beweerde ongeloofwaardigheid van verzoeksters asielrelaas door middel van een reductio ad absurdum te bewijzen.

De grief moet verworpen worden.

11. Verwerende partij verwijt aan verzoekster te hebben verklaart bij DVZ niet te weten de daders van de bedreigingsbrieven waren alhoewel ze op het CGVS dit wel zouden hebben geweten.

Er dient opgemerkt te worden dat deze vaststelling gedurende het gehoor aan verzoekster niet werd voorgesteld. Ten gevolge heeft verwerende partij verzoekster niet de mogelijkheid gegeven om eraan te antwoorden en de nodige uitleg te verschaffen. Het is dan ook ter kwade trouw dat de Commissaris generaal dat, vervolgens, als argument gebruikt om zijn standpunt te motiveren. Aangezien verzoekster aan dit punt van de verweerders motivatie niet heeft kunnen antwoorden, dient dit argument verworpen te worden.

Indien Uw Raad ons hieromtrent niet zou volgens, benadrukt verzoeksters dat ze vermoedens had dat de Bad'r militie verantwoordelijk waren van de bedreigingsbrief aangezien verzoekster, één maal thuis, door deze militie bedreigd werd per telefoon. het is dus niet onjuist te verklaren bij DVZ – waar de asielzoekers geen tijd krijgen om bepaalde punten van hun asielrelaas uit te leggen nu er hem steeds gezegd word dat ze hun verklaringen zullen verduidelijken gedurende hun gehoor op het CGVS – dat ze geen kennis heeft van de daders.

De grief dient verworpen te worden.

12. De Commissaris generaal verwijt aan verzoekster en haar echtgenoot tegenstrijdige verklaringen te hebben afgelegd betreffende de verloop van de gebeurtenissen tussen het krijgen van de bedreigingsbrief en hun vertrek naar Erbil, quod non.

Alweer dient vastgesteld te worden dat de Commissaris generaal in het abstract redeneert in die zin dat hij van het minst verschillende verklaringen en bewijs tracht te vinden van de beweerde ongeloofwaardige asielrelaas van verzoekster en haar echtgenoot, maar houdt geen rekening met de omstandigheden eigen aan de zaak en de grote stress in de welke de partijen zich bevonden nadat ze, 2 keer op één zelfde dag, rechtstreeks werden bedreigd.

Verzoekster plaats de incidenten in de voormiddag. Echter geeft ze toe niet naar de klok te hebben gekeken. Haar verklaringen zij ten gevolge een appreciatie en dus ruw geschat zijn.

Verzoekster plaats de feiten tussen 9 en 11 U 's morgens, haar echtgenoot verklaart het kantoor te hebben verlaten rond 11h30 en de oproep te hebben gekregen in de vroege voormiddag. Gezien de gang van zaken en geestestoestand (aangescherpt door de uiterst grote en gegronde vrees voor haar kinderen), waarin verzoekster zat is het verre van onlogisch dat ze zich niet de exacte tijdstip van de gebeurtenissen plaats.

Daarvan kan de Commissaris generaal niet redelijkerwijze een "tegenstrijdigheid" aftrekken.

Het zelfde dient te worden opgemerkt betreffende de exacte gang van zaken nadat verzoekster telefonische werd bedreigd en dat haar kinderen bedreigd werden door één van de machtigste sjjiitische milities van Bagdad!

Het is menselijke en logisch dat de details van het verlopen van de gebeurtenissen niet met alle nauwkeurigheid in hoofd blijft van een persoon die vervolgd, bedreigd word. Het belangrijkste voor verzoekster en haar echtgenoot was de kinderen te nemen en te vluchten. De Commissaris generaal houdt rekening met details van hun asielrelaas en gaat voorbij het feit dat verzoekster en haar echtgenoot grotendeels eenduidige verklaringen hebben afgelegd betreffende wanneer ze bedreigd werden, hoe ze bedreigd werden, wat ze dan hebben beslist, hoe ze gevlucht zijn, wie de daders zijn,

Bovendien blijkt duidelijk uit het gehoorverslag dat het steeds moeilijk is voor verzoekster de gebeurtenissen, rationeel, exact in de tijd te plaatsen (GV, p. 15). Zo verklaard ze degelijk haar spullen te hebben verzameld, haar kinderen te hebben opgepakt, een contact te hebben gehad met zijn vader, ... maar, gezien de uiterst traumatiserend feit voor verzoekster, blijft het voor haar moeilijk exact in tijd, de gebeurtenissen met nauwkeurigheid steeds te plaatsen. Ze verklaard wat ze zich nog herinnert van deze dag. Dat is menselijk begrijpelijk!

De bewering van de Commissaris generaal dat deze "tegenstrijdigheden", quod non, tussen de verklaringen van verzoekster en haar echtgenoot een duidelijke aanwijzing zou zijn van de ongeloofwaardigheid van hun asielrelaas is veel te streng.

De grief dient verworpen te worden.

a.2) de soennitische achtergrond van verzoekende partij

13. Verzoekende partij is een Irakees Staatsburger, van soennitische afkomst en behorend Arabische origine. De soennitische achtergrond van verzoekster wordt niet betwist.

Verwerende partij beschikt over informatie volgens de welke, gezien het sektarisch geweld die in Irak, waaronder Bagdad, heerst, de religieuze achtergronden van een asielzoeker een reden van vervolging en/of reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet.

Zo wordt er bevestigd in het COI Focus d.d. 23.06.2016 dat "Volgens en gezaghebbende medewerker bij een internationale organisatie in Bagdad die omwille van de veiligheid van zijn bronnen anoniem wenst te blijven, zijn de soennieten in Bagdad nu sterker het mikpunt van mensenrechtenschendingen" (p. 10).

Volgens het CEDOCA leiden verschillende factoren ertoe bij dat soennieten van Bagdad een grotere risico lopen het slachtoffer te zijn van geweldsdaden zoals mishandelingen, ontvoeringen en/of vermoordingen. Deze factoren zijn, o.a. (COI Focus d.d. 23.06.2016, p. 17):

- De toenemende macht van de sjjiitische militie in Bagdad en de geweldsdaden die zin in alle straffeloosheid kunnen plegen,
- De offensief van I.S in het Noorden van Bagdad en van Irak heeft als rechtstreeks gevolg een verergering van de geweldsdaden tegen soennitische burger uit Bagdad,
- Het feit dat veel soennieten aanwezig in Bagdad IDP's zijn, de welke een ingezetten doelwit worden voor de sjjiitische milities,
- De soennieten hebben meer risico gearresteerd en opgenomen te worden door de veiligheidsdiensten aan de controle posten.

Andere bronnen bevestigen het bestaand geweld en bedreigingen voor bepaalde religieuze groepen, waaronder de soennitische gemeenschap te Bagdad aangezien de effectieve controle van de provincie in handen de sjjiitische milities is (COI Focus, p.11). In Bagdad beschouwen de sjjiitische militie zich zelf als hebbende een missie om e aanhangers en/of leden van de I.S te elimineren en hebben als postulaat dat iedere soenniet een mogelijke I.S. strijder en/of aanhanger is ongeacht of de persoon werkelijke banden heeft met de I.S of niet. De soennitische gemeenschap te Bagdad is ten gevolge uiterst beoogd door de geweldsdaden uitgeoefend door de vele sjjiitische milities¹⁹.

Een artikel van de Guardian, d.d. 5.4.2015 bericht over de situatie voor de soennieten te Bagdad: " "No (Sunni newe arrival) can now live in Baghdad without a guarantor", he said. "And the guarantor must say that this person is not a member of Daesh (Isis). We cannot let this get out of control here. If another sectarian is going to happen, Baghdad will be a pool of blood" ").

(Vrije vertaling: " "Geen (soennitische nieuwe aankomer) kan nu in Bagdad leven zonder een borg", zegt hij. "En de borg moet verklaren dat deze persoon geen lid is van Daesh (Isis). We kunnen deze situatie niet uit controle laten lopen Zou een ander sektarisch geweld plaats vinden, dan zal Bagdad een bloedbad worden" ").

Het bovenvermeld artikel uit The Guardian legt ook uit, enerzijds, dat er meer en meer gevallen van verwijderingen van soennieten bij de checkpoint, en anderzijds, hoe de soennieten in Bagdad in het bijzonder sterk het slachtoffer zijn van discriminaties.

Uit de informatie blijkt duidelijk dat de soennieten in Bagdad een reëel risico lopen op mensenrechtenschendingen onder de vorm van onmenselijke en/of vernederende behandelingen (vermoordingen, bedreigingen, ontvoeringen, ...). De soennieten uit Bagdad lopen een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet in geval van terugkeer naar Bagdad en de Iraakse overheid is onmachtig hen tegen deze ernstige schade te beschermen.

Verzoekster verklaarde trouwens uitdrukkelijk gedurende haar interview: " Sinds de val van het regime hebben we veel meegemaakt, daaronder ook de dood van mijn broer door sektarisch geweld, alleen omdat hij soenniet was" (GV, p. 7). Verzoekster maakte bovendien ook melding van de ontvoering van haar nicht (dochter van haar zus) de welke werd ontvoerd nadat haar moeder (zus van verzoekster) bedreigd werd in augustus 2016) (GV, p. 8). Alhoewel verzoekster haar asielmotieven niet verbindt aan het vermoorden van haar broer en/of de ontvoering van haar nicht, blijft dit een serieuze aanwijzing van een gegronde vrees op vervolging en/of een reëel risico op ernstige schade in hoofd verzoekster wegens haar soennitische achtergrond.

Verzoekster staft haar vrees voor vervolgingen ten aanzien van Bagdad en dus de motieven van haar asielaanvraag, hoofdzakelijk op haar soennitische achtergrond de welke de aanleiding zijn aan de bedreigingen die ze heeft ondergaan.

Ten gevolge, zelf als zijn er twijfels over bepaalde elementen betreffende de ingeroepen vervolgingsfeiten, dient er in casu het voordeel van twijfel aan verzoekster te worden toegekend. Ook ah verwerende partij een grondige en onpartijdige analyse moeten van het bestaan van een vrees in hoofde van verzoekende partij op basis van de feiten van de zaak die als vastgesteld beschouwd worden, nl. haar soennitische achtergrond. Dit onderzoek werd door verwerende partij niet gedaan. Ten gevolge is het onmogelijk voor de Commissaris generaal om met alle kennis van

Ten gevolge is, in hoofdorde, de toekenning van de vluchtelingen status aan verzoekende partij rechtvaardigt en, in ondergeschikte orde, de toekenning van de subsidiaire bescherming status."

Betreffende de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, betwist verzoekster de analyse en de conclusie van de Commissaris-generaal betreffende de aard van het geweld te Bagdad en meer bepaald de mate van blind geweld die wel overeenkomt met het willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zij gaat in op het begrip “willekeurig geweld”, de COI Focus “*Irak. De Veiligheidssituatie in Bagdad.*” van Cedoca van 23 juni 2016 en 12 augustus 2016 en de volgende criteria: (1) het aantal burgerslachtoffers van het blind geweld te Bagdad; (2) het aantal, de intensiteit van de incidenten veroorzaakt door het geweld en het niveau van het geweld; (3) de doelwitten van de gevechtspartijen; (4) de aard van het geweld; (5) de oppervlakte van de door het blind geweld getroffen zone in Bagdad; (6) de impact van het geweld op het leven van de burgers (het openbare leven te Bagdad); (7) de mate waarin het geweld de burgers verplicht hun land of regio te verlaten; (8) de politieke situatie en de bewering dat de overheid steeds de controle zou hebben van Bagdad. Verzoekster concludeert als volgt: “27. *“Ieder bestuurshandeling moet draagkrachtig zijn wat betekent dat de motivering de beslissing maar zal kunnen schragen wanneer zij duidelijk, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig is”* (RvS nr. 72.635, 23 maart 1998, APM 1998 (samenvatting), 64; Arbrb, Brussel, 5 oktober 2002, JTT, 2003, afl. 863, 393). *Rekening houdend met de gegevens cijfers en de objectieve informatie ter beschikking van de partijen, waaronder het COI Focus 23.06.2016 en 12.08.2016, is er geen twijfel mogelijk over het willekeurig geweld die er in Bagdad heerst voor het moment: - Meer dan 11.000 slachtoffers sinds januari 2016, zijnde meer dan 40 slachtoffers per dag en “de meeste slachtoffers vallen echter nog steeds door kleinere aanslagen, waarvan er iedere dag meerdere gebeuren”*⁵⁰ - *Quasi dagelijkse aanslagen en incidenten, - Geen enkele wijk van Bagdad is gevrijwaard van het geweld, - De gewelden nemen de vorm aan van terreuraanslagen ontvoeringen, vermoordingen en mishandelingen, - De Iraakse regering heeft amper nog de formele controle van de provincie en het publiek leven is fel verstoord, - Een steeds toenemend aantal mensen die de provincie verlaten. De actualiteit te Bagdad spreekt de conclusies van verwerende partij betreffende actuele veiligheidssituatie tegen. Er wordt in huidig beroep, objectief, aangetoond dat de Bagdadis het slachtoffer zijn van de terreuraanslagen, ontvoeringen, vermoordingen en andere onmenselijke behandelingen voornamelijk ongeacht hun persoonlijke achtergrond, hun persoonlijke omstandigheden. Er moet als vastgesteld beschouwd worden dat het grootste deel van de burgers te Bagdad “toevallig gedood of gewonden” geraken (stuk 1, p. 3) als gevolg van de gebruikte gevechtsmethode door de strijdende partijen in het kader van het binnenlandsgewapend conflict. Het geweld te Bagdad is onbetwistbaar van willekeurige aarde. Er dient, ten gevolge, als vastgesteld worden beschouwd dat ieder persoon die nu naar Bagdad zou terugkeren, een reëel risico loopt op ernstige schade en het slachtoffer te zijn van het geweld, louter omwille van zijn aanwezigheid ter plaatse. Verzoeker loopt de risico blootgesteld te worden aan ernstige geweldsdaden in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst en loopt een reëel risico op onmenselijke en vernederende behandelingen wegens huidige onveiligheidssituatie in Irak. Voor alle hierboven vermelde redenen begaat verwerende partij zowel de jure als de facto een manifeste appreciatiefout betreffende de veiligheidssituatie te Bagdad. De subsidiaire bescherming status zoals bepaalt in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet dient toegekend te worden aan verzoekende partij.”*

Verzoekster besluit dat zij een oprechte inspanning heeft gedaan om haar asielrelaas te staven. Enerzijds heeft ze coherente en plausibele verklaringen afgelegd de welke niet tegenstrijdig zijn met deze van haar echtgenoot en, anderzijds, heeft ze veel documenten neergelegd die haar gegronde vrees voor vervolging staven. Vele van de gezinsleden van verzoekster werden al, en sommige zijn nog, het slachtoffer van vervolgingsfeiten in Irak omwille van hun soennitische achtergrond. De Commissaris-generaal stelt al de vervolgingsfeiten (vermoordingen, bedreigingen, ontvoeringen, ...) ondergaan door haar familieleden niet in vraag, noch de gronden van deze vervolgingsfeiten – nl. hun soennitische achtergrond. Deze dienen dan ook als vastgesteld te worden. Er bestaan voldoende elementen die een begin van bewijs vormen van de ingeroepen vrees voor vervolging in hoofde van verzoekster en haar echtgenoot en die als zeker dienen weerhouden te worden om aan verzoekster het voordeel van twijfel toe te kennen. Zij meent dat het ten onrechte is en op basis van een partijdige en veel te strenge appreciatie van de Commissaris-generaal, dat er geen geloof gehecht wordt aan de gegronde vrees voor vervolging van verzoekster en haar echtgenoot. Zij vraagt om haar verklaringen en die van haar echtgenoot te herlezen en deze op een objectieve wijze, rekening houdend met de omstandigheden van hun vlucht uit Bagdad en vervolgens uit Irak en rekening houdend met alle feiten van vervolging die haar familieleden al hebben ondergaan, na te gaan.

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegt verzoekster volgende elementen:

- UN Casualty Figures for Iraq for the Month of October 2016 van uniraq.org (stuk 3)

- artikel "*Le bilan de l'attentat de Bagdad s'aggrave à 292 morts*" van rtbf.be van 7 juli 2016 (stuk 4)
- UN Casualty Figures for Iraq for the Month of September 2016 van uniraq.org (stuk 5)
- rapport "*Quatrième rapport du Secrétaire général présenté en application du paragraphe 7 de la résolution 2233 (2015)*" van de VN Veiligheidsraad van 5 juli 2016 (stuk 6)
- overzicht "*Recent Events*" van iraqbodycount.org van 3 november 2016 (stuk 7)
- uittreksel van een rapport "*Parole à l'Exil - Les demandeurs d'asile irakiens et en particulier de Bagdad*" van Caritas van mei 2016 (stuk 8)
- artikel "*Revealed: the world's cities most likely to be hit by a terror attack*" van telegraph.co.uk van 21 mei 2015 (stuk 9)
- artikel "*Demandes d'asile: Reynders contredit Francken sur la sécurité de Bagdad*" van rtbf.be van 11 oktober 2015 (stuk 10)
- artikel "*Bagdad pas si sûr que ça*" van levif.be van 11 oktober 2015 (stuk 11)
- artikel "*Daech forme des kamikazes pour des attentats aux armes chimiques*" van sputnik van 7 juni 2016 (stuk 12)
- artikel "*L'EI a déjà utilisé des armes chimiques en Syrie et en Irak, selon la CIA*" van AFP van 12 februari 2016 (stuk 13)
- Aanbevelingsbrief van 1 juli 2015 (stuk 14)
- Arbeidscontract van 1 augustus 2009 (stuk 15).

2.1.3. In een aanvullende nota van 28 februari 2017 voegt de Commissaris-generaal de COI Focus "*Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad.*" van Cedoca van 6 februari 2017.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoekster al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Het aanhalen van algemene rechtsbeginselen of beginselen van behoorlijk bestuur, internationale en nationale bepalingen of het uitwerken van een algemene toelichting hierover laat op zich niet toe om vast te stellen dat verzoekster aanspraak kan maken op internationale bescherming.

2.3. Verzoeksters verklaring dat zij en haar gezin inderdaad door militieleden van Badr worden bedreigd, is een loutere herhaling van het asielrelaas. Zij verwijst opnieuw naar haar verklaringen over het verblijf in Erbil en hun vlucht naar Turkije, naar de problemen van haar zus haar gezin, haar broer die werd vermoord, de redenen voor hun problemen en de onmogelijkheid om een beroep te doen op de Iraakse overheid. Dergelijke herhaling plaatst de omstandige motieven van de bestreden beslissing niet in een ander daglicht.

Verzoekster toelichting dat de dood van haar broer, de dood van de oom van haar man en de problemen van haar zus haar gezin verkeerd werden beoordeeld, kan niet worden bijgetreden. Deze feiten vormen geen begin van bewijs voor de ingeroepen redenen die de aanleiding waren voor verzoeksters asielaanvraag omwille van de dreigmail en dreigtelefoon op 10 juni 2015. Verzoekster stelt dat zij het voordeel van de twijfel dient te krijgen, maar zij toont niet aan dat de voorwaarden van artikel 48/6 van de vreemdelingenwet zijn vervuld, integendeel. Verzoeksters betoog dat zij heeft verklaard dat de dreigbrief in bijlage of *attachment* was van de dreigmail, vindt geen steun in het administratief dossier. Het is verder ook niet aannemelijk dat zij tot op heden er niet aan hebben gedacht om de originele mail van hun baas op te vragen en voor te leggen. Waar verzoekster nog voorhoudt dat zij geen toegang zou hebben tot de mails, klemmt dit met haar verklaringen dat zij de mails ophaalde (CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 5). Verzoekster erkent in het verzoekschrift ook dat zij het heeft over een mail wanneer zij het over een bedreigingsbrief heeft en dat zij het heeft over een enkele versie van dit document, terwijl uit het administratief dossier blijkt dat er twee versies werden voorgelegd. Dit komt zeer weinig overtuigend over, aangezien van een secretaresse wordt verwacht dat zij hierover duidelijke verklaringen kon afleggen. De Raad treedt verder de motivering over verzoeksters houding na het voorval bij, met name dat zij zich beter kunnen vergewissen of de twee bedreigingen van die dag al dan niet aan elkaar te linken waren en of dezelfde personen achter de dreigtelefoon en de dreigbrief zaten.

Verzoeksters betoog over het feit dat zij en haar man niet werden geconfronteerd met de tegenstrijdige verklaringen over de daden van de bedreigingen bij aanvang van de asielprocedure en tijdens het CGVS-interview, doet geen afbreuk aan de vastgestelde tegenstrijdigheid. Bovendien dient dit element te worden samen gelezen met de verdere motivering op dit punt, namelijk dat verzoeksters man een

ontoereikende kennis heeft over de militie van Badr aangezien hij heeft verklaard dat dit hetzelfde is als de Dawa partij, terwijl deze partijen in Irak politieke tegenhangers zijn.

Aangezien deze vaststellingen volstaan om geen enkel geloof te hechten aan de geloofwaardigheid van de dreigbrief en bedreigingen door de militie van Badr en bijgevolg van de redenen waarom verzoekster een asielaanvraag heeft ingediend, dient niet verder te worden ingegaan op de motivering over het verdere verloop van de gebeurtenissen na de dreigbrief en na de dreigtelefoon waarover verzoekster en haar man tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd.

De motivering in de bestreden beslissing dat verzoeksters man op een lijst zou staan, net als een aantal van zijn mannelijke familieleden, maar hierover slechts vage verklaringen worden afgelegd en verzoeksters man verklaarde dat hij er nooit mee in aanraking is gekomen en met niemand problemen heeft, wordt niet betwist.

De motivering van de bestreden beslissing is dan ook correct en pertinent, vindt steun in het administratief dossier en wordt door de Raad overgenomen:

“Wat betreft de incidenten die u aanhaalt maar rechtstreeks geen betrekking hebben op u en/of uw man (nl. de moord op uw broer W. in 2006, de moord op de oom van uw echtgenoot op 14.07.2013, en de bedreiging van uw zus N. en de ontvoering van haar dochter op 04.08.2016, CGVS vrouw, p. 3, 7, 8, 11), kan het volgende opgemerkt worden. U staft deze feiten wel met een aantal documenten (twee overlijdensaktes van uw broer W. (document 14 en 16); overlijdensakte van de oom van uw echtgenoot (document 17), bewijs van de rechtbank over de moord op zijn oom (document 18), YouTube-video waarin zijn vermoorde oom te zien is (document 23); twee aangiftes bij de rechtbank in verband met de bedreiging van uw zus en ontvoering van haar dochter (document 21)), toch kan op basis van deze elementen niet a priori besloten worden tot het in uw hoofde, of dat van uw man, bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uit jullie verklaringen blijkt immers duidelijk dat jullie vertrek uit Irak geen verband houdt met deze feiten, meer bepaald de dood van uw broer en de dood van de oom van uw man (CGVS vrouw, p. 7, 11; CGVS vrouw, p. 9; CGVS man, p. 3). Aangaande de dood van de oom van uw echtgenoot in 2013, geeft u bovendien ook aan dat u en uw man daardoor geen problemen hadden maar dat jullie wel negen maanden naar Erbil (Noord-Irak, Koerdistan) gingen en daarna ‘gewoon terugkeerden’ naar Bagdad - jullie namen jullie leven daarna gewoon weer op (CGVS vrouw, p. 5). Welnu, het feit dat jullie, na een verblijf elders in het land, toch terugkeerden naar de plaats waar de oom van uw man gedood was en daar weer jullie leven verderzetten, strookt niet met een gegronde vrees voor vervolging of ernstige schade. Wat betreft de bedreiging van uw zus en ontvoering van haar dochter dient opgemerkt te worden dat dit incident lang na uw eigen vertrek uit Irak plaatsvond (i.c. augustus 2016 vs. juni 2015) en er dus geen causaal verband kan bestaan tussen dit incident en uw eigen vertrek uit Irak. Uit jullie verklaringen blijkt ook nergens waarom dit element in jullie geval tot een verhoogd risico op vervolging of ernstige schade zou leiden. Hoewel er begrip kan opgebracht worden voor de ongetwijfeld moeilijke situatie na deze lotgevallen van een aantal van uw familieleden en van uw man, blijkt nergens uit jullie verklaringen dat deze incidenten in uw hoofde, en dat van uw man, zouden leiden tot vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, zoals u overigens ook zelf aangeeft (zie boven).

Dé aanleiding voor jullie vertrek uit jullie land ligt volgens uw verklaringen dan wel in de bedreiging vanwege de Badr-organisatie; jullie zouden op jullie werk van hen eerst een dreig e-mail gekregen hebben op 10.06.2015 en daarna, op diezelfde dag, een dreigtelefoon thuis. U vreest bij een eventuele terugkeer naar Irak om vermoord te worden door deze Badr-organisatie (CGVS vrouw p. 10 e.v. + CGVS man p. 3 e.v.). Het Commissariaat-generaal is echter van mening dat u er niet in slaagt deze feiten aannemelijk te maken, en wel om volgende redenen.

Vooreerst slaagt u er niet in te overtuigen dat u en uw man op 10.06.2015 wel degelijk bedreigd werden door middel van een e-mail gericht aan uw baas en jullie zelf, toch een cruciaal detail in uw asielrelaas. Zo dient opgemerkt te worden dat u van deze bewuste bedreiging enkel een losse pagina neerlegt, waaruit op geen enkele manier kan afgeleid worden dat het wel degelijk om een e-mail gaat (documenten 19 en 20). Gevraagd wat dit document precies is, zegt u dat het een e-mail is, gestuurd naar het Yahoo e-mailadres van jullie bedrijf (CGVS vrouw, p. 8). Gewezen op het feit dat dit geen originele e-mail is, maar een gewone, losse pagina, zegt u: “Dit kwam terecht in de inbox van het bedrijf en de directeur heeft het geprint” (CGVS vrouw, p. 8). Gevraagd waar de originele email is, antwoordt u naast de kwestie. Dan gevraagd waarom u bijvoorbeeld geen print screen heeft genomen van de originele e-mail of een ander bewijs heeft meegebracht van de bewuste e-mail, antwoordt u: “Ik kan u heel veel e-mails geven, maar dit is zelf de originele brief die ik van hem heb gekregen. Dit zijn de

aantekeningen van de directeur, niet van mij" (CGVS vrouw, p. 9). Met dergelijke verklaringen overtuigt u evenwel niet dat er naar het e-mailadres van uw werk een dreigbericht (naar u en uw man) zou zijn verzonden en geeft u allerm minst een afdoende uitleg voor waarom u geen begin van bewijs hebt van de e-mail die op uw werk was toegekomen, zoals het volgens u en uw man gegaan is. Overigens, u verklaarde dat u als secretaresse bij uw directeur werkte en in die hoedanigheid onder andere de e-mails ophaalde en behandelde (CGVS vrouw, p. 5) – u bekleedde met andere woorden een positie op uw werk die u toegang verschafte tot de briefwisseling van het bedrijf. In dit opzicht is het dus weinig aannemelijk dat u van deze bewuste e-mail geen begin van bewijs neerlegt, maar enkel een losse bladzijde met tekst op – die überhaupt door eender wie kan opgesteld zijn – en waarover bovendien het volgende kan opgemerkt worden. U legt twee verschillende versies van deze papieren bedreiging neer (zie documenten 19 en 20). Wanneer u spreekt over 'de originele e-mail', heeft u het over document 19, waar bepaalde passages in het rood aangeduid zijn en onderstreept, en waarop de volgens u originele aantekeningen van uw directeur te zien zijn. U legt echter eveneens een andere versie van dit document neer, document 20, wat dezelfde brief is maar evenwel zonder rode tekst, zonder onderlijning en met andere aantekeningen in balpen. Gevraagd waar die andere versie vandaan komt, zegt u: "Dat is gewoon zo zwart wit" (CGVS vrouw, p. 14). Gewezen op het feit dat sommige passages in de ene versie onderstreept zijn en in de andere niet, en dit dus geen kopieën van elkaar zijn, zegt u: "Het zou de brief van Mustafa kunnen zijn, ik weet niet of hij de brief had gekregen of hij een kopie had gekregen [...]" (CGVS vrouw, p. 14). Nogmaals hiermee geconfronteerd, antwoordt u: "Maar dat zeg ik net, misschien is het van mijn brief gekopieerd" (CGVS vrouw, p. 14). Gewezen op het feit dat dit twee verschillende brieven zijn en dus onmogelijk kopieën van elkaar, gegeven de aantekeningen, antwoordt u: "Maar deze heeft hij aan Mustafa gegeven en die gekleurde heeft hij mij overhandigd" (CGVS vrouw, p. 14). Het is echter zeer vreemd dat uw directeur u en uw man op hetzelfde moment bij zich zou roepen over dezelfde bedreiging, maar aan u en uw man twee verschillende versies van die bedreiging zou geven. Wanneer u dus gevraagd wordt waarom hij een andere versie zou gegeven hebben aan uw man M., antwoordt u: "Ik weet niet wat in die andere staat" (CGVS vrouw, p. 14). Gewezen op het feit dat de inhoud dezelfde is, maar de vorm niet, antwoordt u: "Ik had kopieën gemaakt, maar ik weet niet waarom die anders is uitgekomen" (CGVS vrouw, p. 14). Nogmaals hiermee geconfronteerd, zegt u wederom dat u dacht dat het een kopie was. Deze uitleg is echter weinig overtuigend voor het feit dat u twee verschillende versies van éénzelfde brief neerlegt. Naast deze vormelijke gebreken, kan ook het volgende opgemerkt worden over de afzender van de dreigbrief. U kan naar eigen zeggen niet zeggen wie de afzender was van de bewuste e-mail, maar uit het telefoontje dat u later die dag ontving (zie verder) leidde u af dat het van de Badr-organisatie moet geweest zijn (CGVS vrouw, p. 12-13). In deze context (nl. waarin u tweemaal op één dag een bedreiging ontvangt en sterke vermoedens heeft dat ze beide van dezelfde organisatie afkomstig zijn) valt het meteen op dat u blijkbaar geen moeite gedaan heeft om na te gaan of uw vermoeden klopte; te meer als blijkt dat het niet de eerste keer was dat uw directeur bedreigd werd en dat dat in het verleden al meerdere keren was gebeurd (CGVS vrouw p. 12) – met een kleine inspanning had u zich er, eventueel via uw directeur die u en uw man van de bedreiging aan jullie adres op de hoogte had gebracht, beter van kunnen vergewissen of de twee bedreigingen die u die dag kreeg, aan elkaar te linken waren en/of dezelfde personen erachter zaten. Nog over uw verklaringen en die van uw man aangaande de door u aangehaalde vervolger (i.c. Badr-organisatie) zijn een aantal bijkomende vaststellingen te doen die weinig bijdragen tot de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Zo verklaarden zowel u als uw man bij de DVZ op 15.02.2016 expliciet niet te weten door wie jullie werden bedreigd (vragenlijst CGVS vrouw en man dd. 15.02.2016, vraag 3.5). Dat u op het moment van jullie gehoor op de DVZ (15.02.2016) verklaarden niet te weten wie jullie bedreigde, valt echter maar moeilijk te rijmen met uw verklaringen dat u al sinds 15.06.2015 zou weten dat het Badr-organisatie was die achter jullie aan zat. Bijgevolg wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen andermaal op de helling geplaatst. Een ander, bijkomend element zijn de verklaringen van uw man dat Badr-organisatie hetzelfde is als de Dawa partij (CGVS man, p. 4). Deze overtuiging is echter in strijd met de informatie ter beschikking van het CGVS, waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, en waaruit blijkt dat de Supreme Iraqi Islamic Council (ISCI) (waarvan Badr-organisatie de militaire vleugel is) en de Dawa partij samen de twee grootste sjiitische politieke partijen in Irak uitmaken, maar dat deze net tegenhangers zijn van elkaar. Van iemand die volgens zijn verklaringen tweemaal bedreigd werd door dezelfde organisatie, kan redelijkerwijs verwacht worden dat hij een basiskennis heeft over de organisatie in kwestie en hier concreet over kan vertellen. Dit is in casu niet het geval.

De hierboven opgesomde vaststellingen in verband met de door u neergelegde dreigbrief en uw verklaringen daaromtrent, doen verdere twijfels rijzen omtrent de bewijswaarde van dit document en bij uitbreiding omtrent de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Op deze manier toont u onvoldoende aan dat u en uw man op jullie werk een dreigbrief per e-mail van de Badr-organisatie zouden ontvangen hebben en dit de start van jullie problemen zouden betekend hebben, zoals u en uw man het verklaren."

“Naast de reeds hierboven elementen, haalt u ook aan dat uw echtgenoot op een (overheids)lijst zou staan, net als een aantal van zijn mannelijke familieleden, waardoor hij het gevaar zou lopen te kunnen verdwijnen (CGVS vrouw p. 5, 9, 16). U en uw man blijven hieromtrent echter bijzonder vaag; bijgevolg slagen jullie er wat dit betreft niet in concreet aan te tonen dat u en/of uw man hierdoor enige vervolging riskeren. Zo blijkt u amper te weten door wie uw man gezocht zou worden of om welke reden (“en er was een lijst van overheidsdienst waarop de namen van zijn broers en zijn naam stonden geschreven. Bij ons in Irak hebben ze lijsten, ze beweren dat ze van overheidsdiensten zijn, die mensen die erop staan worden meegenomen. Soms zie je ze niet meer terug”, “Toen hij in Turkije zat, zeiden de burens over die lijsten waar ze opstonden”, “M. zal vast meegenomen worden omdat hij op die lijst staat”). Ook uw man legt hierover weinig concrete en overtuigende verklaringen af (“[...] er zijn gewapende groepen in Irak die militaire uniformen dragen en die rondlopen met die lijsten waar gezochte personen op staan. Het is niet duidelijk wie ze zijn”, “[...] Niet alleen ik, ook mijn broers, de hele familie, waarom weet ik niet”; CGVS man, p. 5). Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of risico op ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees of dat risico reëel is. Deze vrees of dat risico dient immers ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees of het risico concreet aannemelijk te maken. Deze vrees moet gegrond, concreet, actueel en persoonlijk zijn. Een louter theoretische, vage, onpersoonlijke of hypothetische vrees volstaat niet om een beroep op internationale bescherming te funderen. Een ernstige kans op vervolging volstaat, doch het staat aan verzoekers om deze vrees ook gefundeerd en geloofwaardig te maken. Dit is hier niet het geval. Bovendien verklaart uw man omtrent deze ‘lijsten’ dat hij er nog nooit zelf mee in aanraking is gekomen en hij met niemand problemen heeft (CGVS man p. 5).”

“De documenten die u neerlegt veranderen hier niets aan. Het internationaal rijbewijs van M., uw verkiezingskaart, uw vluchtelingenkaart, uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, kopieën van uw paspoort en dat van uw gezinsleden, het nationaliteitsbewijs van uw zoon, de identiteitskaarten van uw kinderen, de identiteitskaart en het nationaliteitsbewijs van M., uw woonstkaart, uw rantsoenkaart, uw diploma, en uw huwelijksakte hebben immers louter betrekking op uw persoonsgegevens en die van uw gezin en veranderen bijgevolg niets aan bovenstaande analyse. De documenten in verband met uw broer W., de oom van uw man en uw zus en haar dochter werden boven reeds besproken (zie supra), net als de door u neergelegde dreigbrieven (zie supra). De Griekse en Servische uitwijzingsbevelen op naam van uw man en de tickets van zijn reisweg hebben enkel betrekking op de reisroute die uw man ondernam, meer niet.”

De documenten die verzoekster bijbrengt bij het verzoekschrift ter ondersteuning van het asielrelaas, ondermijnen de geloofwaardigheid ervan nog meer. Zo blijkt verzoekster op 1 juli 2015 haar ontslag te hebben aangeboden en op dezelfde dag werd door haar werkgever een aanbevelingsbrief opgesteld. Verzoekster stelde eerder dat zij op 10 juni 2015 zijn vertrokken op het kantoor en sindsdien niet meer zij teruggekeerd. Bovendien is het ongeloofwaardig dat verzoekster enerzijds op de vlucht zou zijn en anderzijds toch de moeite doet om haar ontslag officieel te maken en een aanbevelingsbrief te vragen, maar niet de nodige documentatie vraagt over de bedreigingen op haar werk. Wat het arbeidscontract betreft, merkt de Raad op dat ook dit document, naast het feit dat het eerder had kunnen worden neergelegd en zodoende een gesolliciteerd karakter vertoont, een fout bevat. Er wordt vermeld dat het advocatenkantoor nabij de Iraakse ambassade zou zijn gevestigd, terwijl verzoekster heeft verklaard dat het nabij de Koreaanse ambassade was gevestigd (CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 5).

Mede gelet op de hoger gedane vaststellingen, zijn er in hoofde van verzoekster voorts geen concrete aanwijzingen dat zij louter omwille van het feit dat zij als soenniet zou worden beschouwd, zou dreigen te worden geviséerd of vervolgd in Bagdad. De documenten die verzoekster bij het verzoekschrift heeft gevoegd zijn van louter algemene aard en hebben geen betrekking op verzoeksters persoon. Dergelijke algemene informatie kan geenszins volstaan om aan te tonen dat verzoekster bij een terugkeer naar Irak daadwerkelijk dreigt te worden geviséerd of vervolgd. Verzoekster dient dit *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van het voordeel van de twijfel zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet, noch aan de voorwaarden voor de omkering van de bewijslast zoals bepaald in artikel 48/7 van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.4. Voor zover verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoekster toont niet aan dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De Commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (Landeninformatie, stuk 13, nr. 1 en 2) omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Het staat niet ter betwisting dat er in Irak een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar verzoekster leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio, of de route daarheen, een risico loopt in de zin van voormeld artikel 48/4, § 2, c) (zie *"Article 15(c) Qualification Directive (2011/95/EU), A judicial analysis"* van EASO van december 2014, nr. 1.8).

Uit de landeninformatie die wordt bijgebracht door verzoekster en verweerder kan niet worden afgeleid dat zich in Bagdad, hoewel de veiligheidssituatie er complex, problematisch en ernstig is, militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden (*"IDP's"*) op te vangen en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer gevisieerd dan de andere soennieten in Bagdad. De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Zo vond er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burgerslachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel

risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiïeten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dat jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk.

De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiïtische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico zouden lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De door verzoekster aangehaalde en gevoegde informatie is grotendeels dezelfde en ligt voor het overige in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad is gesteund. Ook de kritiek op een zogenaamde beleidswijziging is niet relevant, aangezien na een zorgvuldig en individueel onderzoek blijkt dat verzoekster niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Tot slot wenst de Raad te benadrukken dat een zogenaamde beleidslijn geen juridisch bindende kracht heeft. De argumenten die verzoekster ontleent aan het document *"Parole à l'Exil. Les demandeurs d'asile irakiens et en particulier de Bagdad"* dateert van mei 2016 (verzoekschrift, stuk 8) en gaat in hoofdorde in op de COI Focus van 6 oktober 2015 en 31 maart 2016, waarvan de Raad slechts kan vaststellen dat deze landeninformatie zich niet in het administratief dossier bevindt. Waar verzoekster stelt dat de informatie in het administratief van de Commissaris-generaal niet recent genoeg is om de situatie correct te kunnen beoordelen, dient opgemerkt te worden dat de Commissaris-generaal bij een aanvullende nota van 28 februari 2017 COI Focus *"Irak – De actuele veiligheidssituatie in Bagdad"* van 6 februari 2017 heeft toegevoegd, waarin dezelfde informatie genoegzaam bevestigd wordt. Verzoeksters argument over de opvang van IDP's en de toelichting over

de impact van het geweld op het dagelijkse leven is ook niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan het voorgaande, aangezien deze elementen niet op zichzelf dienen te worden gelezen en de vaststellingen hieromtrent van de Commissaris-generaal, hierin gevolgd door de Raad, ook steun vinden in de meest actuele COI Focus van 6 februari 2017 (p. 31-35). Een verwijzing naar rechtspraak van de Raad is verder niet dienstig, omdat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht en elk dossier individueel wordt beoordeeld.

Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.5. Verzoekster vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de Commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien april tweeduizend zeventien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. VAN CAMP